

KAKO SVETSKO TRŽIŠTE HRANOM VEĆ VEKOVIMA KONTROLIŠE NEKOLIKO PORODICA

Iako se nafta danas smatra najvažnijim starteškim energentom, a biznis sa naftom najprofitabilnijim, trgovina hranom - kao vitalnim energentom živih bića od suštinskog je značaja za vladarsku elitu. Samo onaj ko kontroliše proizvodnju i promet životnih namirnica za svoje podanike može imati apsolutnu kontrolu nad živom radnom snagom odnosno nad svojim robovima.

Naravno, to su znali još drevni vladari, a njihovo znanje i veštinu kontrole prometa namirnica peuzela je današnja oligarhija. Održavanje monopola u trgovini hranom koje se vrši preko nekoliko trgovačkih kartela se zato uopšte nije promenilo, iako se neupućnima stalno preko medija serviraju velike priče o demokratiji i slobodnom tržištu. Ali, to su samo iluzije.

Malo je poznato da su čak hiljadama godina stari trgovački putevi kojima je vršena razmena prehrambenih dobara sa Istoka i Zapada i danas gotovo na isti način pod kontrolom trgovačkih kartela onako kako su to bili u drevnom Vavilonu, Egiptu, Grčkoj, Rimu...

Trgovački karteli koji su se još u srednjem veku u Evropi bavili ovim poslom i koje su sačinjavale neke od starih evropskih trgovačkih porodica i danas funkcionišu i to na istom principu. Promenjena su samo poslovna sedišta kartela i njihovih kompanija, i danas je glavno sedište svih svetskih najvećih trgovaca u Londonu ([u starom jezgru grada nazvanom City of London](#)).

Formalno su oni pod okriljem Kuće Vindzor, ali suštinski britanska kraljica kao ni britanska kraljevaka porodica ne donose odluke kojima se karteli povinuju. Ova trgovačka struktura (nama robovskoj javnosti uglavnom je nepoznata), iznad je kraljice koja ih samo reprezentuje u javnosti i mora da traži dozvolu prilikom ulaska u njihovo gradsko jezgro koje posećuje u

građanskom odelu. Na čelu trgovačkog dela Londona se nalazi Gradonačelnik Londona koga oni postavljaju i sami se nazivaju Krunom.

Na slici je Majkl Bear, bivši gradonačelnik Londona (inače rođen u Keniji) koji je ovako pozdravio britansku kraljicu Elizabetu II stojeći na stepeniku tako da je i simbolično bio viši od nje. Kraljica je u građanskom odelu, a gradonačelnik u svečanoj odori. Za posetu trovačkom jezgru Londona, kraljica mora da traži i dobije odobrenje Gradonačelnika. Način izbora gradonačelnika Londona je tajna, a imenovanje se vrši svake godine na jednoj specifičnoj zatvorenoj ceremoniji u tišini i bez mogućnosti prigovora. Tipično jezuitski.

Kuća Vindzor, takođe, samo je formalno na čelu svih masonskih društava i ostalih tajnih struktura i mreža koje su razapete po čitavom svetu i praktično kontrolišu globalno tržište i sve strateški važne poslove za opstanak KRUNE koju opslužuje čitava britanska imperija. KRUNA je praktično naslednik svih trgovačkih poslova srednjovekovnih venecijanskih trgovaca.

O tome kako rade ovi karteli koji između ostalog kontrolišu trgovinu hranom u čitavom svetu (ostavljajući pojedina područja godinama bez hrane) pokušao je da sagleda Ričard Frimen koji je svoju obaveštajnu studiju publikovao još krajem 1995. godine u reviji "Executive Intelligence Review". Nazvao je tekst: "Globalni prehrambeni kartel Vindzora: Instrument za ubijanje gladu".

Iz ovog izveštaja predočićemo neke zanimljivosti koje pokazuju [ko zaista stoji iza EU](#) i ko kroji njeno zakonodavstvo, zašto Srbija kao i mnoge druge poljoprivrdene zemlje u Evropi moraju da uvoze (uglavnom nekvalitetnu) i skupu hranu (iako Srbija može hranu da izvozi) i videćete za koga u stvari rade "veliki" balkanski tajkuni poput Kostića, Miškovića ili Ivice Todorića.

SVETSKO TRŽIŠTE SVIM PREHRAMBENIM SIROVINAMA KONTROLIŠE NEKOLIKO PORODICA VEĆ VEKOVIMA

Frimen je taklo otkrio da deset do dvanaest kompanija, kojima pomaže još nekoliko desetina manjih drži danas čvrsto monopol u svetskoj trgovini hranom. Oni dominiraju u snabdevanju skoro svih žitarica - od pšenice, kukuruza, ovsa, ječma do šećerne trske i raži. Oni kontrolišu i trgovinu mesom, mlekom (posebno mlekom u prahu koje je praktičnije za skladištenje i čuvanje), jestivim uljima, mastima, voćem i povrćem i svim drugim vrstama hrane.

Sve kompanije su povezane preko kartela, a njima se upravlja iz Kuće Vindzora u Londonu, tvrdi Frimen. I svi karteli rade u interesu evropske oligarhije odnosno nekoliko starih evropskih porodica koje su se vekovima poslovno i rodbinski povezivale. Oni upravljaju tržištem svim energentima (uključujući hranu), sirovinama i mineralima.

Kao glavni operativni ogranak Kuće Vindzor nalazi se "World Wide Fund for Nature" (Svetski Fond za Prirodu) kojim formalno upravlja vojvoda od Edinburga, princ Filip. Njegov deda Georg I je bio grčki kralj danskog porekla koga je Britanska imperija namestila Grcima kao kralja koga je "izabrao" grčki parlament.

Zbog svog nemačkog porekla i rodbinske veze sa nekim nacistima, princa Filipa mnogi Englezi ne vole i vide ovako.

Friman, međutim otvoreno kaže da se ovaj Fond u stvari bavi orkestracijom etničkih sukoba ili implementiranjem terorističkih akcija bilo gde u svetu gde postoje interesi oligarhije da uspostavi kontrolu nad nekim prirodnim resursima ili u regionu gde prolazi neki važan trgovački put. Princip koji koriste je obrobani: podeli, zavadi i pošalji do zuba naoružane "mirovne snage"- pa vladaj!

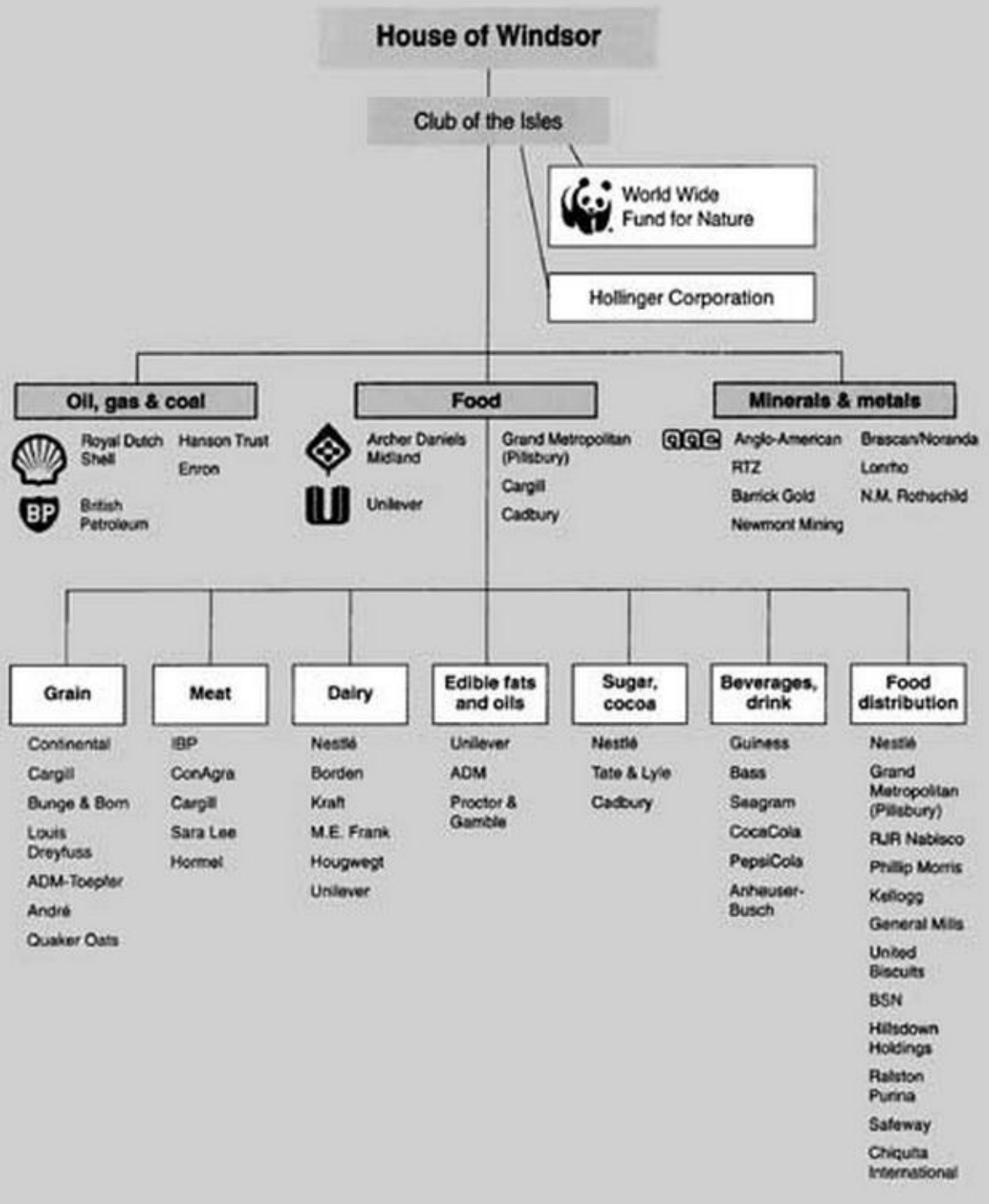

Svetski Fond za Prirodu ima kao svoj logo pandu. Veoma simpatično. Čitav fond se formalno bavi zaštitom divljih životinja, posebno ugroženih vrsta širom sveta. U tom cilju Fond šalje često naoružane plaćenike u Afriku i druge delove sveta da se bore protiv "lokalnih krijumčara" i "trgovaca divljim životinjama" ili "pomorskih pirata", što je samo maska za ubijanje lokalnih lidera, i plemenskih poglavica koji neće da saradjuju sa Londonom i zaštitnika nacionalnih interesa afričkih plemena. Ova perfidna prevarantska predstava tipična je izmišljotina jezuitskih mozgova.

Veliki broj ovakvih orkestriranih sukoba izveden je nakon Drugog svetsklog rata u Africi i Aziji, a hronična nestašica hrane u pojedinim regionima je upravo njihova politika. Periodično poskupljenje hrane na svetskom tržištu ili obaranje cena ako se na tržištu pojave drugi ponuđači iste robe, posebno sirovina, glavna je poluga kojom ovi karteli drže monopol u trgovini hranom. Istina je da hrane na planeti ima dovoljno za sve.

FIGURE 1

House of Windsor control of raw materials

Firme u okviru svakog kartela su navedene na slici. One samo odražavaju sliku različitosti i "slobodnog tržišta", ali su u stvari sve članice jednog zatvorenog sindikata sa istim poslovnim ciljem – održavanje trgovačkog monopola. Skicu je napravio Frimen.

Kod mnogih članova upravnih odbora u raznim kompanijama koje su navadene na skici funkcije se preklapaju, pa neki sede u upravnim odborima kompanija koje su tobože veliki konkurenti na tržištu. U stvari, njihova uloga je da nadziru sve. Njihov vekovni primarni zadatak je razaranje svih nacionalnih interesa i slabljenje nacionalnih ekonomija (gazdinstava) kako niti jedna ne bi mogla da ostvari potpunu suverenost. Države koje su same sebi dovoljne su najveći neprijatelji ovih trgovačkih kartela.

Korišćenje hrane kao oružja staro je hiljadama godina i poznato još iz Vavilona, Rimske imperije, Grčke... Istu tehniku nadzora u prometu hrane imali su venecijanski trgovci i razni njihovi familijarni izdanci uključujući i porodične grane koje su živele u Antverpenu, moćne Burgundske vojvode, holandske i britanske Levant kompanije (turske trgovce koji su u srednjem veku radili za engleske i holandske interese), Istočno-indijsku i Zapadno-indijsku kompaniju.

KRSTAŠKI RATOVI ZA OSVAJANJE TRGOVAČKIH PUTEVA

Drevni vlastelini kontrolisali su svaki transport žitarica i druge prehrambene na putevima, lukama, mostovima, gradskim kapijama. Smišljeni su i bogovi žetve i plodnosti (na primer Demeter u Grčkoj ili Sibela) u čije ime je vlastela uzimala seljacima zemljišne prinose. Praktično je sve bilo "u božijim rukama" i "po božijoj volji". I narod se toj sili, u strahu i neukosti, potpuno povinovao.

U drevnom Rimu kontrola žitarica je bila osnova imperijalne politike. Rim je bio centar trgovine hranom, a okupirane kolonije- Galija, Britanija, Španija, Sicilija, Egipat, Severna Afrika i Mediteranska obala morale su da šalju u Rim sve svoje zemljišne prinose. Sve je prvo išlo u Rim. I Rim je to prodavao kome je hteo. Potražnja za žitaricama koju je nametala rimska uprava bila je često mnogo veća nego što je zemlja mogla da podnese, pa su mnoga obradiva zemljišta u Severnoj Africi postala ispošćena.

Nakon krstaških ratova 1202-1204, venecijanski trgovci se preuzeli sve žitne transportne puteve. U trinaestom veku glavni venecijanski putevi su imali dva sabirna centra za hranu na istoku i to su bili Konstantinopolj (Istanbul) i Aleksandrija u Egiptu. Sva roba je stizala iz tih luka u Veneciju i onda je duž reke Po išla dalje u Lombardiju, pa preko Alpa je prevožena u Francusku. Venecijanski trgovci su onda svoj uticaj proširili i na mongolsko carstvo i kasnije dalje na istok.

Od petnaestog veka moćni venecijanski trgovački kartel (udružene porodice) ustupili su veliki deo svoje trgovačke imperije i moćnom Burgundskom vojvodstvu, čiji je poslovni centar bio Antwerpen. Trgovačka venecijanska imperija se tako proširila i obhvatila je Francusku, Amsterdam, Belgiju i

veliki deo današnje Švajcarske.

Od ove venecijansko-lombardsko-burgundske poslovne veze potiče svaki od šest pomenutih trgovačkih prehrambenih kartela koji i danas funkcionišu i praktično je svaki od njih na neki način nasleđen kao porodični biznis.

Sve današnje prehrambene kompanije napravljene su tako po istoj strukturi poslovanja kako su ih imale drevne kompanije iz Mesopotamije, antičkog Rima, Venecije i Britanije. Bolje reći, njihova drevna infrastruktura je preslikana u strukturu današnjih transnacionalnih kompanija. Iako je nekada sistem njihovog rada počivao na robovlasništvu, gde je vlastela imala svoje posede i svoje robove koje je hranila i snabdevala tako da su oni apsolutno i vitalno bili zavisni od vlastelina, ništa se ni danas nije promenilo. I danas vitalne potrebe svakog pojedinca u EU ili SAD zavise od ovih kompanije koje određuju i količine hrane na tržištu i njihovu cenu.

Frimen navodi da je pet današnjih kompanija bukvalno preuzelo baš tu venecijansku poslovnu mrežu. To su kompanije: Cargill, Continental, Louis Dreyfus, Bunge and Born i André.

Venecijanski trgovci su u literaturi opisni kao bezdušne i nemilosrdne secikese i derikože.

Od osamnaestog i devetnaestog veka Britanski Levant (Turska kompanija) i Istočno-indijska kompanija preuzele su mnoge od tih venecijanskih trgovačkih puteva. U 19. veku kompanije Baltic Mercantile i Shipping Exchange sa centralama u Londonu postale su glavni instrument za ugovaranje poslova u transportu žitarica iz svih regiona.

Istoričar Lindon la Ruš je sa timom svojih saradnika, istoričara, takođe napravio jednu zanimljivu studiju nastojeći da otkrije gde su nestale moćne srednjevekovne venecijanske trgovačke porodice i otkrio je da su u periodu od oko 300 godina sve diskretno migrirale u London. Engleska je tako porobljena i stavljena u službu ovih međunarodnih trgovaca. I danas Englezi služe njihovim interesima.

ČETIRI REGIONA ZA IZVOZ

Oligarhija danas ima četiri globalna regiona preko kojih se obavlja izvoz svih vrsta hrane i oni kontrolišu sva četiri. Ti globalni regioni su: SAD, EU (posebno Francuska i Nemačka), države britanskog komonvelta (Australija, Kanada, Južna Afrika, Novi Zeland, Indija, Pakistan), Argentina i Brazil u Južnoj Americi.

Vekovima su karteli radili na preuzimanje kontrole tržišta preko ova četiri regiona koji imaju oko 15 posto svetske populacije. Ostatak sveta, preko 6 milijardi, zavisi od izvoza hrane iz ovih regiona

VODEĆE KOMPANIJE KOJE DRŽE MONOPOL U TRGOVINI HRANOM

Evo, šta je Frimen još otkrio o ovim kompanijama.

Kompaniju "The Continental Grain" danas vodi milijarder Majkl Frajburg sa svojim sinom Polom. Frajburg je kompaniju osnovao 1813 u Arlonu, u Belgiji. Preselio je sedište u Antverpen, a zatim 1920. u Pariz i London. Danas imaju kancelariju u Njujorku i jaku francusko-švajcarsku bazu.

Léopold Louis Dreyfus koji je rođen u Francuskoj, 1852. osnovao je trgovački posao sa žitom u Bazelu, u Švajcarskoj. Izuzev za vreme Drugog svetskog rata, u 20. veku Drajfusu je sedište bilo u Parizu i radio je na trgovačkim poslovima (koji su uključivali stare lombardske i burgundske puteve). Oni su praktično nasledili biznis ovih srednjevekovnih trgovačkih monopolista .

Bunge i Born su nastavili poslove Bunge porodice iz Amsterdama 1752. Kompanija je konačno preseljena u Antrverpen (danas je sedište tehnički smešteno u Sao Paulo u Brazilu i na Holandske Antile).

Kompaniju "André" osnovao je Georges André u Nionu u Švajcarskoj i danas joj je sedište u Lozani.

William Wallace

(W. W.) Cargill (left), John H. MacMillan - Cargill (<http://www.cargill.com/wcm/groups>

[/public/@ccom/@assets/documents/image/cim058548.jpg](#))

Cargill kompanija je najveća žitna kompanija na svetu sa sedištem u Mineapolisu u Minesoti. Osnovao ju je Škotlanđanin Vilijam Kargil u Ajovi 1865 i od 1920-tih je vodi porodica Mek Milan. Ali, istinska poslovna spona je u Evropi gde je Kargilova međunarodna trgovačka izvršna kompanija, Tradax Inc. koja ima sedište u Ženevi. Tradax je osnovan 1956. i registrovan je u Panami. Mek Milanovi su uvek bili u službi Britanije. Džon Hju Mek Milan, predsednik Kargila od 1936 do 1957 imao je titulu "naslednog Viteza komandera Pravde u suverenom redu Svetog Džona (Malteških vitezova)", što je jedan od najmoćnijih redova britanske Krune i Vatikana.

Whitney MacMillan

Vitni i Pauline MacMillan i Morion MacMillan.

Tradax ima odeljke po čitavom svetu uključujući Argentinu, Nemačku, Japan. Ona je glavni izvršilac trgovačke operative za "američki" Cargill sa čijim novcem najviše i radi, dok glavni profit ide Cargill-u. Osnovni finansijski izvor Tradax-a, kako to otkriva Frimen, je banka Crédit Suisse, sa sedištem u Ženevi i koja se vodi kao najveći svetski perač novca.

KOME SLUŽE EGZOTIČNA OSTRAVA KAO "PORESKI RAJ" ?

Izvesni Dan Morgan je 1979 napisao knjigu "Trgovci žitaricama". Tu je otkrio da Kargilova izvršna kompanija Tradax sa sedištem u Ženevi nije tu

samo da bi Cargill izbegao plaćanje poreza u SAD i ostalim zemljama (vlastela ne uzima danak sama od sebe) već i zato da bi zbunila svakoga ko pokuša da prati poslovne transakcije koje vodi Cargill.

Tako je Morgan zapisao: "Kada Cargill prodaje tovar žita holandskom proizvođaču hrane za životinje, žito prvo transportuje Misisipi rekam, stavlja ga na brodove u luci Baton Rouge (u Luizijani) i šalje u Rotterdam (Holandija). Na papiru... trgovačka ruta je kompleksnija. Cargill prvo prodaje žito Tradax International-u u Panami, koji će onda "iznajmiti" Tradax iz Ženeve kao svog evropskog agenta. Tradax iz Ženeve onda aranžira prodaju holandskom mlinaru preko svoje pomoćne firme Tradax u Holandiji. Sav profit će biti uknjižen Tradax-u u Panami, a to je luka bez poreza. Tradax iz Ženeve će zaraditi samo "nadoknadu za uslužne poslove" i za poslove carinskog posredovanja na osnovu sporazuma između Tradax-a u Panami i Tradax-a u Holandiji".

Tako izbegavajući poreze i inspekciju, Cargill koristi mrežu kompanija da prenese velike isporuke robe bilo gde na svetu u trenu. (Ali isporuku robe mogu i da spreče u trenu). Oni imaju unutrašnju obaveštajnu strukturu kao što je ima CIA. Koriste za svoje privatne poslove komunikacione satelite, satelite za osmatranje vremenskih prilika, koriste podatke koje primaju od 7000 obaveštajnih izvora širom sveta, iz nekoliko stotina kancelarija itd. Očigledno, one državice koje nazivamo poreski raj izmislila je vlastela zbog sebe i svog biznisa. I sve firme koje se tamo registruju su njihove. A mogu se formalno voditi i na "Petra Petrovića" iz Srbije ili Hrvatske. Svi ti "Petrovići" su samo njihovi službenici.

BRITANCI PREUZIMAJU MONOPOL

Britanski kartel za kontrolu trgovine hranom ojačao je svoj uticaj nakon Drugog svetskog rata. Ova kontrola je posebno išla preko SAD, gde je Mineapolis, pod kontrolom porodica Pillsbury i Peavey, zamenio Mađarsku kao najvećeg svetskog mlinara.

Pre Drugog svetskog rata količina žitarica koje su išle u izvoz ili prelazile okean retko je prelazila 30 miliona tona godišnje. Američki udeo je tada obično bio 10 miliona tona ili manje.

Drugi svetski rat je opustošio svet i stvorena je masovna glad posebno u Evropi i danas se održava i Trećem svetu. (Afrikanci praktično moraju da rade i izvoze sve svoje sirovine zbog hrane). Američkim programom "Hrana za mir", svetska trgovina žitaricama je porasla, a samo SAD su izvezle 1979. godine 160 miliona tona. Već 1995. to je bilo 215 tona žitarica. Ovome treba dotati desetine miliona tona mlečnih proizvoda, mesnih proizvoda i druge vrste hrane. Ne zaboravimo da su SAD bile i ostale najveća kolonija britanske KRUNE.

Tako danas imamo "Velikih Šest" žitnih kompanija koje čine glavni žitni trgovački kartel. To su: Cargill (sa sedištem u Mineapolisu i Ženevi); Continental (iz Njujorka); Louis Dreyfus (iz Pariza); Bunge and Born (sa sedištima u Brazilu, Holandiji, i Holandskim Antilima) André (Švajcarska) i Archer Daniels Midland/Töpfer (Ilinois – Hamburg).

Nemački trgovac Johann-Peter-Gottlieb-Bunge osnivač kompanije "Bunge and Co".

Archer Daniels Midland je kupovinom Töpfer –a, hamburške nemačke žitne kompanije, značajno povećao svoje prisustvo u svetskoj trgovini žitaricama. Toferovi trgovački poslovi su bili u regionu Venecija- Švajcarska -Amsterdam –Pariz uz jako partnerstvo Rotšild banke, najmoćnije banke londonske Krune i Vatikana.

Prvih pet su potpuno privatne kompanije koje vode porodice koje su vlasnici. One ne iznose u javnost veličinu kapitala kojim raspolažu, ne objavljuju svoj godišnji finansijski izveštaj. Njih nema na raznim popularnim top-listama najbogatijih ljudi sveta, baš kao što na njima nema Rotšilda, ni Rokfelera, Morgana... Na tim listama se nalaze samo njihovi uspešni službenici, poput Bila Gejtsa, ruskih tajkuna i raznih egzotičnih "krunisanih" glava kojima je na glavu krunu stavio upravo neki od ovih kartela. Njihovo poslovanje je tajna. Frimen veruje da samo Cargill i Continental kontrolišu čak 50 posto svetske trgovine žitaricama.

Cargill je predstavnik svih žitnih kompanija i makar mali uvid u njegovo poslovanje otkriva i način rada drugih. Cargill je kompanija broj jedan u trgovini pamukom, najveći je američki vlasnik žitnih silosa (ima ih oko 340) broj jedan američki proizvođač kukuruzne baze, visoko proteinske hrane za životinje (preko svoje pomoćne kompanije Nutrena Mills), pakuje meso, najveći je proizvođač čurki itd.

Cargill ima sopstvenu flotu od oko 420 barži za prevoz žitarica, 11 šlepera (remorkera) 2 velika broda koji plove Velikim Jezerima, 12 prekookeanskih brodova, 2000 železničkih teretnih vagona i 2000 tankera.

Cargill stavlja svoje ljude na razne uticajne pozicije u političke institucije širom sveta.

Daniel Amstutz koji je 25 godina radio za Cargill, bio je podsekretar SAD za poljoprivredu i izvoz poljoprivrednih dobara i sa tog mesta je odlučivao o američkoj eksportnoj politici žitarica. Kasnije je postao šef američke komisije za trgovinu u GATT-u (General Agreement on Tariffs and Trade). U međuvremenu, Nestor Rampaneli, bivši menadžer u kompaniji "Bunge i Born" postao je argentinski ministar za ekonomiju kod predsednika Karlosa Menema 1989. On je inicirao tranziciju argentinske ekonomije od državnog nadzora ka "slobodnom" tržištu gde vladaju moćne monopolističke "ajkule". To se danas događa i sa zemljama bivše SFRJ. To je suština tranzicije. Sve postaje nezavisno od države.

Iz ovoga jasno možete da zaključite zašto je tržište u Srbiji uvek puno, na primer južnog voća, čiji uvoz vazalna država mora da plaća, iako nekim ljudima nije u stanju ni krompir, ni brašno da obezbedi besplatno. Oni danas hrane i Srbiju i Hrvatsku i BiH i u tome im posao obavljaju lokalni tajkuni koje kontrolišu i instruiraju masonerija. "Njihove" (tajkunske) firme su zato i registrovane na raznim dalekim ostrvima. Na istim lokacijama su registrovane njihove skupe jahte, koje moraju da kupuju jer na taj način vraćaju novac gazdama, kada "kupuju" basnoslovno skupe stanove, oni se obično nalaze u Londonu ili Monaku, gde u stvari prenose ogroman novac svojim gazdama. Koji bi pravi biznismen iz Srbije svoj novac ulagao u londonske nekretnine, kada na njihovu cenu ni na koji način ne može da utiče.

Marko Mišković kupio kuću u Los Anđelesu!

Ponedjeljak - 08.03.2010

Marko Mišković, sin najbogatijeg Srbina, vlasnika „Delta holdinga“ Miroslava Miškovića, nedavno je kupio kuću u Los Anđelesu u Kaliforniji, piše magazin „Stor“.

List prenosi da su mlađanom Miškoviću prve komšije supružnici Sanja Dugan i Frane Barbijeri, jedan od najbogatijih parova hrvatske javne scene.

Prema istom izvoru, Marko je u Kaliforniji pazario kuću, a nedugo potom saznao je da su mu prve komšije poznati hrvatski džetseteri, za koje su u februaru hrvatski mediji spekulisali da su pred razvodom. Mišković i bračni par Dugan-Barbijeri svojevremeno su istovremeno boravili i na Hvaru, koji im je omiljeno letovalište.

Marko Mišković ima i vilu u Kensingtonu, u Londonu, koju mu je pre četiri godine kupio otac Miroslav. Prema pisanju londonskog „Sandej tajmsa“, Mišković je za svog nasljednika Marka kupio vilu vrednu 25,5 miliona funti. To je treća vila koju je Mišković kupio u Londonu. Godinu dana ranije, u elitnoj londonskoj četvrti Vikomb skiver kupio je dve kuće vredne 14,5 i 11 miliona funti. Jedna od tih kuća namenjena je njegovoj ćerki Nani, koja se pre nekoliko godina udala za Gorana Karića. Po uzoru na Kariće, Mišković je svoje bogatstvo odlučio da ulaže u londonske nekretnine.

G. R.

PULS POZNATIH

Koletova ćerka dobila stan od pet miliona funti!

Izgradnja silosa za žito u Ukrajni, koju je sebi pripisao MK Komerc je jedan takav posao koji je izvela ova oligarhija kako bi seljacima u Ukrajni preuzela žitarice i stavila ih pod svoju kontrolu. Naši "veliki" tajkuni su samo sitni pilićari ove stare oligarhije, a mnogi u stvari i ne znaju za koga u velikoj piramidi rade. Njihov rad kontroliše i obezbeđuje lokalna takozvana služba "državne bezbednosti" (u stvari vlastelinske bezbednosti) dok savetodavnu funkciju i finansijsku i drugu operativu obavlja lokalna masonerija. O velikom pranju para MK Komerca dosta toga je istražio i obelodanio [pokojni Otporaš, Branimir Nikolić](#). I, naravno robovske (takozvane demokratske) pravosudne i bezbednosne institucije su sve morale da zataškaju.

Ivica Todorić sedmi najbogatiji čovjek na svijetu

Samo dio Todorićevog "asortimana"

**SJEDINJENE AMERIČKE DRŽAVE SU NAJVEĆA ŽITNA KOLONIJA
BRITANSKE KRUNE**

Normalno bi bilo da sve zemlje koje imaju viškove hrane svoje proizvode izvoze. I to bi cenu hrane na svetskom tržištu drastično smanjilo. Zato ovi moćni karteli raznim smicalicama čine sve da ih u tom poslu marginalizuju. Tako se nameću razni standardi u korišćenju određene vrste semena, pakovanju hrane, težini pojedinih artikala kako bi se dobila dozvola za prodaju na primer na EU tržištu.

Sad shvatate zašto Srbija koja može da hrani pola Evrope, hranu mora da uvozi. Tako su sve male zemlje u stvari vazalne zemlje. One moraju uvoziti hranu preko ovih kartela po njihovoj ceni ili mogu umreti od gladi. Individualna mala poljoprivredna gazdinstva su u Srbiji poslednjih deset godina najviše uništena.

I tu Srbija nije usamljena.

Frimen navodi da su za dvadeset godina (do 1995) milioni farmera u SAD, Kanadi, Australiji i Argentini zbrisani. [Isto je urađeno u Indiji](#). Na primer, 1982, SAD su imale 600.000 nezavisnih farmera. Već 1995 taj broj je bio manji od 225.000. Tržište hrane je skoro potpuno monopolisano. Farmeri su plaćeni ispod paritetne cene, a to je cena koja pokriva troškove proizvodnje plus višak dovoljan za investiciju u sledećem proizvodnom procesu.

Koliko državnici u SAD o ovome ništa ne znaju i ne pitaju se govori podatak da je 1983. Robert Bergland, američki ministar za poljoprivredu (kod Džimija Kartera 1976 – 1980) u jednom intervju izjavio: "Cargill ima stav da SAD tretiraju kao svoju žitnu koloniju... Kada su 1970. Rusi okupirali Avganistan i kada je Džimi Karter tražio informaciju koliko je žitarica Rusija kupila od SAD... mi nismo mogli da mu kažemo, jer nismo znali".

Ali Cargill i druge kompanije iz kartela to su znale. Kada su 1976. Cargill, Continental i drugi prodali Rusima rekordnih 12,4 miliona tona američkog i kanadskog žita (i tako stvorili nestašicu u SAD) administracija predsednika Džeralda Forda saznala je o toj prodaji tek nakon što je posao završen. Ove žitaice se očito uzgajaju u SAD, ali Anglo- holandsko- švajcarski kartel na čijem čelu je britanska Kruna raspolaže sa tim kako njemu odgovara.

Priredila: Ivona Živković